

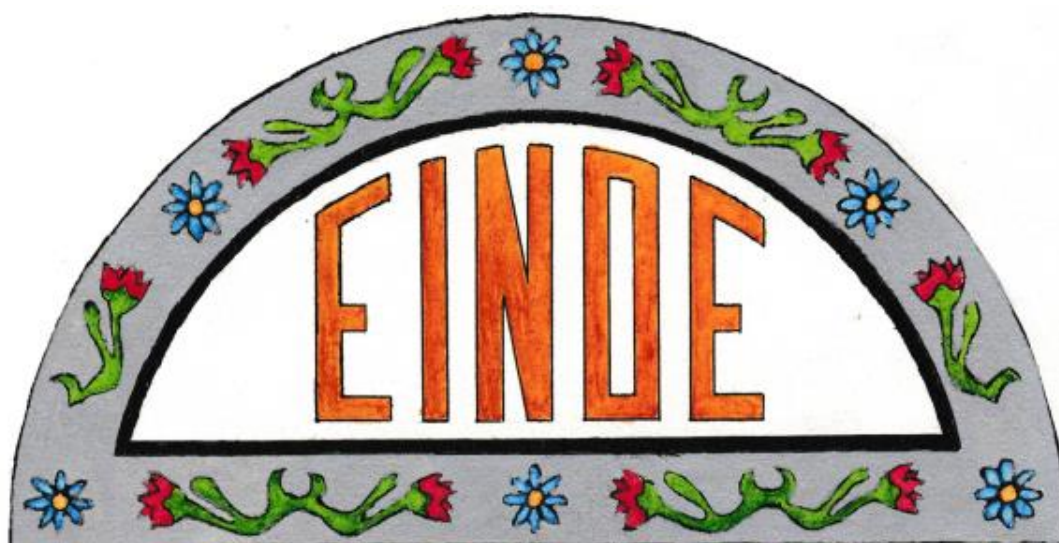

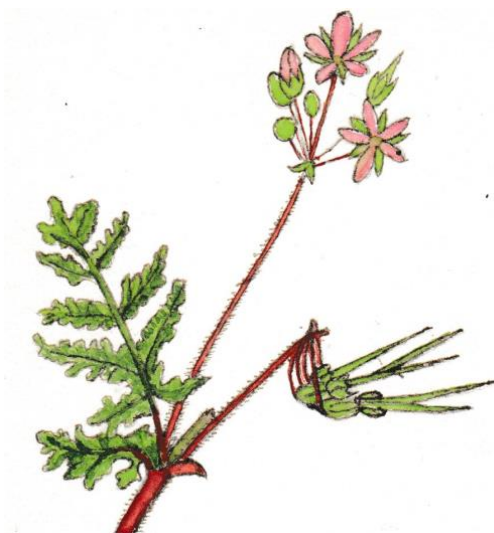
EPILOOG

645 *Gelukkig die de stem van Gods natuur nog hoort,
nog altijd door de taal der kruiden wordt bekoord,
die wondermooie taal die z' ongekunsteld voeren,
waarmee ze, onvervalst, het mensenhart ontroeren,
 want
 als de ziele luistert,
650 spreekt het al een taal dat leeft,
 zelfs het nietigst kruidje
 ook een taal en teken heeft
 ... als de ziel maar luistert...!*

655 *Zo zong een dichter-zanger al over Gods natuur
en hiermee eindigt ook het kruiden-avontuur.*

1
659 *In 't waterrijk gebied dichtbij het Sterrebos,
bij 't rimp'lend vijvervlak met avondrode blos,
Reinette nu nog troont als Koningin der kruiden
die met haar zoete geur van goedheid blijft getuigen.*

Reigersbek

Erodium cicutarium

*Rustig als in droom verloren,
eenzaam, op zijn ene poot,
in het oeverriet verscholen,
gluurt een reiger in de sloot.
Enig stil is 't, zelfs geen windje
rimpelt 't groene watervlak.
"Schuw die poot daar, beste vrindje,
blaast een kikker ... kwak ... kwak ... kwak."
"Engerd, lacht de kleine dwaas,
'k ben al lang mijn eigen baas."*

*Rustig als in droom verloren,
eenzaam, op zijn ene poot,
in het oeverriet verscholen,
gluurt een reiger in de sloot,
en in 't natte element
roekeloos de kikker zwemt.
"Sapperloot" schreeuwt plots de kleine,
bengelt echter reeds in 't ijle,
en verdwijnt lang uitgerek
kwakend in de reigerbek.*

Reigersbek, een sierlijk kruid,
ergert zich niet aan die fabel:
immers in zijn vruchtjes schuilt
gouden zaad voor bloed en ader.
Eender wie dit plantje schouwt,
raadt algauw vanwaar zijn naam:
snavel, lang en fijn gebouwd
boven op zijn vruchtjes staan
en zijn bloempjes, in de zomer,
kleuren rood 't gevederd lover.

Ridderzuring

Rumex obtusifolius

4

*Ridders met gepluimde helmen
in het groene strijdperk staan,
dromen nog van valse schelmen
die hun zwaard wist neer te slaan.
En wanneer de strijd gestreden,
reden zij tot voor een troon.
Zegden tot 'de Vrouwe' teder:
"uwe liefde zij ons loon."
Reden dan al met hun Schone
in het strijdperk nog eens rond,
nu mocht zij haar ridder lonen
gulzig met haar roze mond.*

Ridders met gepluimde helmen
in de weiden nu nog staan,
doen ons denken aan de helden
die in sagen voortbestaan.
Elegast, zo meldt een sage,
reed op rooftocht door de nacht,
zocht, om Karel weer te plagen
uitgelezen kruidenkracht.
Rap had hij een kruid gevonden,
in zijn sap zijn zwaard gedoopt,
nooit heeft Karel hem verwonnen,
gauw lag Eggeric onthoofd.

“Ridder, zo de koning sprak,
ik uw trouw naar waarde schat,
dankbaar geef ik u Eggermonde,
dien haar trouw te aller stonde.”
En dit kruid zo hoog geroemd,
ridderzuring wordt genoemd.
Zij die ‘an de ridder waren’
uit ervaring u ook raden:
raakt ge door een buikloop slap,
in dit kruid vindt gij een sap,
neem het in al zonder dralen,
gauw zijt gij verlost van kwalen.

